

O AMOR NATURAL

erotische gedichten van
Carlos Drummond de Andrade
in Nederlandse Gebarentaal

H A N D T H E A T E R

De gedichten die gebracht worden in de dans- en poëzievoorstelling *O Amor Natural* zijn afkomstig uit het boek 'De liefde natuurlijk' van Carlos Drummond de Andrade in een vertaling van en voorzien van een nawoord door August Willemsen.

Uitgegeven door uitgeverij De Arbeiderspers, derde druk februari 1997.
ISBN 90 295 1321 7 / NUGI 310.

Copyright © 1992 by the Heirs of Carlos Drummond de Andrade, Rio de Janeiro, Brasil.

Copyright Nawoord © 1992 by August Willemsen/B.V. Uitgeverij De Arbeiderspers, Amsterdam.

Oorspronkelijke titel: *O Amor Natural*

O Amor is financieel mogelijk gemaakt door het Amsterdams Fonds voor de Kunst, het Ministerie van OC en W, het Fonds voor de Letteren, het Pauwhof Fonds ressorterend onder het Prins Bernhard Cultuurfonds.

Uitgeverij De Arbeiderspers wordt bedankt voor het ter beschikking stellen van de Nederlandse teksten van de gedichten ter ondersteuning van de voorstelling.

voor informatie Handtheater

p/a Theater 't OOG

Bilddijkkade 60 (ingang Tollensstraat 60)

1053 VN Amsterdam

tt en f 020 689 56 57

t 020 412 38 21

<http://www.handtheater.nl>

e-mail: info@handtheater.nl

Handtheater brengt de dans- en poëzievoorstelling O Amor Natural - de liefde natuurlijk -. Erotische gedichten van de Braziliaanse dichter Carlos Drummond de Andrade worden gedeclameerd in de Nederlandse Gebarentaal.

Zes acteurs - twee vrouwen en vier mannen - declameren en dansen tussen sensuele zuilen.

De Nederlandse Gebarentaal (NGT) is de voertaal van doven in Nederland. Het is een visuele taal met een eigen grammaticale structuur en lexicon. Deze visueel-beeldende taal doet recht aan de klankkleur van de gedichten van Drummond de Andrade.

De Nederlandse regering heeft onlangs stappen gezet op weg naar de officiële erkenning van de taal.

De voorstelling is toegankelijk voor zowel doven als horenden.

Amsterdam, juni 2000

Billehoning billekleur billeletie billelief

Billehoning billekleur billeletie billelief
billewet billelust billeblauw billebrood
billen duizendvormig, multibil unibil
 bil in bloei, bil in al
 manebil en zon in
 billeglören.

Billen magisch in meervoudigheid, billen voorbij onwerkelijkheid
protobil verzegeld in hermetisch schrift
 opaliserende bil
 fosforescerende bil
zoete raat verscholen in duistere toefjes
ontogankelijk voor de zwavel der zinnen
en waar
de bolvormige bleekheid van die hyperborische domeinen
de tijdloze muziek concentreert
van de bilwentelende kosmos.

Billeril billering bil meer dan bil
billen in mutatie/renovatie
die aan het getal een nieuwe harmonie toevoegen.
Daar gaat daar zingt en daar verweekelt in orgasmen
de triomfboog, de brug der zuchten
de zelfmoordtoren, de dood van de harpoenier
 billitaal neukobil
billelief billelief billelief billelief.

De vloer is bed

De vloer is bed wanneer de liefde overmant.
Op hoogpolig tapijt of op het hardst parket,
als liefde om naar bed te gaan niet wachten kan,
vormen wij lijf aan lijf het vochtige ballet.

Om uit te rusten van het liefdesspel gaan we naar bed.

Zuigen en gezogen worden door de liefde

Zuigen en gezogen worden door de liefde
tegelijk de mond multivalent
het lichaam twee in één genot volledig
dat niet mij behoort noch jou behoort
genot van fusie diffuse transfusie
likken zuigen en gezogen worden
in hetzelfde spasme
alles is mond en mond en mond en mond
negenenzestigvoudig tongenmond.

Dijen billen dijen

Dijen billen dijen
billen dijen billen
lippen tongen nagels
geuren scheden hemels
aards
en hels

in de brandende spanne van een uur
verdeeld over zo vele maanden
van onthouding en depressie.

Een vrouw die naakt loopt door het huis

Een vrouw die naakt loopt door het huis,
vervult ons van zo grote geestesrust.
Het is geen gedateerde, geile naaktheid.
Het is een gekleed in naaktheid gaan,
onschuld als van een zuster, een glas water.

Het lichaam wordt zelfs niet waargenomen
door het ritme dat het meevoert.
Welvingen gaan langs in staat van reinheid,
geven de naam kuisheid aan het leven.

Haren die bekoorden verontrusten niet.
Borsten, billen (stille wapenstilstand)
rusten uit van strijd. En ook ik rust.

Ik moet denken aan een slet

Ik moet denken aan een slet
die geen gelijke had in bed.
Zo teder, en niet eens uitdagend.

Maar als ze uitgedaagd werd: vrágend!
Iemand die geen midden houdt
tussen twee woorden: warm en koud.

In bad beklommen we elkaar.
Er brandde in de zwarte raat
een kreet, een dood die leven laat.

Een vloek, een zucht, iemand komt klaar.

Ja, ik moet denken aan een slet,
voor lijf en leden een gevaar
én voor de poten van het bed.

Zonder dat ik het vroeg, was je zo goed

Zonder dat ik het vroeg, was je zo goed
mijn lid zich te doen lengen.

Zonder dat ik het verwachtte, lag je op je knieën
in devote houding.

Wat geschiedde is niet slechts geschiedenis.

Voor altijd én een dag

ontvangt mijn penis de kus van devotie van je mond.

Nu ben je er niet, noch weet ik waar je bent,
in absolute onmacht tot gebaar of boodschap.

Ik zie je niet ik hoor je niet ik druk je niet tegen mij aan,
alleen je mond is hier, aanwezig, in aanbidding.

In aanbidding.

Nooit had ik gedacht dat ik een god tussen mijn dijen had.

Onder de douche beminnen

Onder de douche beminnen, zeep en kussen,
of in bad, beiden gekleed in water,
glibberende liefde, glippend, grijpend,
wijkend, water in de ogen, monden,
dansen, varcn, duiken, regenen,
dat schuim op onze buiken, en de driehoek
van het schaamhaar wit - van water, sperma,
liefdes loop, of zijn wij bron geworden?

Het kontje, ach hoe aardig

Het kontje, ach hoe aardig.
Lacht altijd, nooit tragisch.

Kan niet schelen wat
van voren zit. Het kontje is zichzelf genoeg.
Is er nog meer? Misschien de borsten.
Nou - moppert het kontje - die jongens
hebben nog heel wat voor de boeg.

Het kontje is twee tweelingmanen
in een bolrond wiegen. Loopt vanzelf
in zijn liefvallige cadans, zijn wonder
twee in een te zijn, volledig.

Het kontje vermaakt zich
in zijn eentje. En bemint.
In bed beweegt het. Bergen
rijzen, dalen. Golven slaan
op grenzeloze kust.

Daar gaat het kontje, lachend. Blij
met de streling er te zijn, te schommelen.
Harmonieuze sferen hoog boven de chaos.

Het kontje is het kontje,
een rondje.

O mevrouw o mevrouw

O mevrouw o mevrouw o doet u geen moeite mevrouw doet u dat niet dat vraag ik u dat smeeek ik u bij God onze Verlosser mevrouw schenkt u geen aandacht aan een eenvoudige sterveling een zwerver als ik die niet de glorie verdient van laat staan van... nee nee nee mevrouw knoopt u nu niet mijn gulp los en u hoeft zich ook niet uit te kleden wat is dat nou dit is werkelijk buiten proportie ik ben absoluut niet voorbereid op een dergelijke emotie of commotie weet ik veel mevrouw ik weet al niet meer wat ik zeggen moet zei ik wat? woorden schieten te kort de adem het speeksel schiet te kort om mijn tong te bevochtigen en een samenhangend betoog te houden in de lijn van mijn verlangens ik voel me verlaten door de Heilige Geest Gods mevrouw ik ik ik o mevr... zijn dit uw borsten of is het een verschijning en die haartjes en die bil... in zo veel naaktheid verdrink ik zo veel naakt doodt mij verplettert mij geloofd en geprezen zij God dit is het einde van de wereld over mijn einde ik ik...

De dingen die in bed gebeuren

(De dingen die in bed gebeuren
zijn geheim van wie bemint.)

Het geheim van wie bemint
is: niet slechts vluchtig het genot
te kennen dat ons diep doordringt,
tot stand gebracht op deze aarde
en zo verre van de wereld
dat het lichaam, dat het lichaam vindt
en daarin voortgaat op zijn vaart,
de vrede vindt van groter gaarde,
vrede als in de dood, onaards,
als een nirwana, penisslaap.

O bed, o zoet, zoet wiegelied,
slaap kindje, slaap kindje, slaap,
nu slaapt de boze jaguar,
nu slaapt de argeloze vagina,
en de sirene slaapt, de laatste
of voorlaatste... En de penis
slaapt, de poema, 't uitgeputte
wilde dier. Slaap nu, o fulpen
sluier op en om je vulva.
En laten zij die minnen zwijgen,
tussen laken en gordijnen
nat van zaad, van de geheimen
van de dingen die in bed gebeuren.

In het kleine museum van gevoelens

In het kleine museum van gevoelens
zijn deze haren, los bijeengehouden
met een enkel strikje,
alles wat nog van de bergen rest,
van de door mij bezochte venusbergen.

Ik betast, ik streef de zwarte flora,
en zwart blijft ze, in dat grote wit
van de vergane tijd
waarin ik (past)oraal, geparfumeerde
krullen graasde, zwarte lokken en
hartstochtelijke slangen, bij de spiegel
die daarvan het lichtend rijm was.

De vroeger levende bewegingen
herleven in de haren, die mij spreken
van verloren zuchten, weer herboren
in kussen die vergleden van de mond
de afgrond in van bloemen en van hars.

En ik kus de herinnering aan die kussen.

Het vlees is triest na de fellatie

Het vlees is triest na de fellatie.
Na stand negenezestig is het vlees triest.
Is het genot niet meer dan zand? Komt niets meer
na die duizeling? Slechts wachten op
een volgend spasme, een volgend genot,
zo diep in ogenschijn, maar oppervlakkig
in de elektriciteit van de minuut?
In je herinnering vergaat reeds het orgasme
en slijm
stroomt langzaam uit je leven weg.

Liefde - want dit is het ene woord

Liefde - want dit is het ene woord -
moge mijn vers beginnen en omgeven.
Liefde leide mijn vers en zij verene
daarin ziel, verlangen, vulva en lid.

Wie zal beweren dat hij enkel ziel is?
Wie voelt niet van ziel zijn lichaam zwellen
tot het openbarst in louter kreten
van orgasme, onbegrensd moment?

Het lichaam, in lichaams omstrengeling
versmolten, opgelost, bereikt de bron
der wezens, die Plato ondeelbaar zag:
en het is één, volmaakt in twee; twee-eenling.

Eenwording in bed, of in de kosmos?
Waar houdt de kamer op, raakt hij de sterren?
Welke lust in onze lenden voert ons
naar dat ver domein, etherisch, eeuwig?

Eén zacht beroeren van de clitoris,
en reeds is alles in een oogwenk anders.
Dat ene kleine plekje op het lichaam
is het centrum van bron, brand en honing.

De doorboring volgt en breekt door wolken,
ontdekt zonnen van een schittering
die mensenogen niet verdragen, maar
de coïtus, van licht doorgloeid, gaat voort.

En voort, en breidt zich uit, zodanig dat,
aan ons voorbij, voorbij het leven zelf,

als vlees geworden actieve abstractie,
de idee van het genot geniet.

En in genotvol lijden tussen woorden,
minder nog, geweeklaag, klanken, klachten,
bereikt één enkel spasme in ons het punt
waar liefde sterft aan liefde, goddelijk.

Hoe vaak niet sterven mensen in elkaar,
in het vochtig geborchte van de schede,
in die dood die zachter is dan slaap:
de pauze van de zinnen, nu verzadigd.

Vrede herstelt zich. De vrede der goden,
uitgestrekt in bed, gelijk in zweet
geklede beelden, dankbaar voor dat wat
de aardse liefde toevoegt aan een god.

spel	Jean Couprie Wilj Hendriks Ilse Jobse Dick Kerkhoven Rudy Plijter Ali Shafiee
idee en regie	Mieke Julien
vertaling	John van Gelder (NGT) Mieke Julien (Nederlands) Sarah Muller (NGT) Luiz Yudo (Portugees)
choreografie	Maxi Hill (moderne dans) Juan Tajes (tango)
muziek	Alan Purves
toneelbeeld	Colette van den Berg
kleding	Teja Vossen (ontwerp) Hanneke Emens (uitvoering)
licht	John Neufeld (ontwerp) John van Gelder (uitvoering) Jean Couprie (uitvoering)
tangolessen	Mirra Diaz
geluidsopname	Dolf Planteijdt
grafisch ontwerp	Hilde Salverda
productie	Handtheater
duur voorstelling	60 minuten zonder pauze

